

عنوان مقاله:

خوانش ادبی اسطوره در ادبیات شاهنامه

محل انتشار:

پانزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

سمانه سراج - دانشجوی دکتری پژوهش هنر، دانشکده هنر، دانشگاه شاهد، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

حماسه پرورش ادبی اسطوره است و ماده ی اولیه ی بیشتر داستان ها و اشعار حماسی را اسطوره ها تشکیل می دهند. هرچند که در روند تبدیل اسطوره به حماسه از جلوه های شگفت انگیز و رمز و راز آنها کاسته و پدیده ها و شخصیت ها عادی تر و رویدادها ملموس تر می شوند؛ اما پیوند اسطوره با حماسه ناگسستنی است. حماسه های ملی ایران آمیزه های از اسطوره و تاریخ و انبوهی از داستان های پهلوانی ایران باستان است که بیشتر آنها سرشت و پیشینه ی اساطیری دارند و گونه های جدید و نوپردازی از افسانه های کهن هستند. این پژوهش درصدد یافتن پاسخ به این سوال است که رد پای اسطوره در ادبیات شاهنامه ها به چه صورت از طریق نوع ادبی گفتگو قابل خوانش است؟ هدف: شناسایی اسطوره در ادبیات شاهنامه ها با توجه به یکی از انواع ادبی بنام گفتگو. روش پژوهش توصیفی تحلیلی است. ابزار گردآوری اطلاعات فیش، مشاهده و ابزار پویشگری نوین است. نتایج نشان می دهد که یکی از برترین و مهمترین بنیادهای اسطوره حماسه است به ویژه شاهنامه فردوسی که اغراق نخواهد بود اگر بیان کنیم تجلی شاعرانه اساطیر است با زبان گفتگویی.

کلمات کلیدی:

اسطوره، ادبیات، شاهنامه، گفت وگو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1701777>

